

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταστον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλέων ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτῶ.

Ἔκτα τοῦ Δεκεμβρίου,
δράσις Βουλευτηρίου.

Τέσσαρα σὺν ἑξακόσα
και μυστηριώδη τόσα.

Φαδουλῆς και Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

— Τὴν συνθήκη τὴν ἔπθραν μὲ λαγοῦτα και βιολιὰ
και τὴν πᾶν ἴστον Βασιλεῖα,
ὡς νὰ βάλῃ τὸνομά του ἴστο μεγάλο νοκομμένο
πρὶν τὸ ἔθ τὸ Παρλαμίντο.

Μὰ φωνάζουσι πολλοὶ
ὅτι πρέπει και προσέκει
πρῶτη πάντων ἡ Βουλὴ
νὰ κυττάξῃ τὴν συνθήκη.

Κι' ἄλλοι λένε, Περικλήτο,
πῶς γιὰ τούτη τὴ δουλειὰ
φθάνει μόνο νίτο σκέτο
τὸνομα τοῦ Βασιλεῖα.

Και τὴν βίδα καθενὸς
μὲ καινούρια στρίθει τρέλλα,
κι' εἶναι μίγα γερονός,
ποῦ γανόνει τὰ τσερβίλα.

Τάχα φθάνει, Περικλήτο,
τῆς Κορώνας ἡ σφαγίς
ἴστῃς εἰρήνης τὸ λιμπρέτο,
ποῦ και μέρος δίνει γῆς ;

Ἢ πρὶν τούτη τὸ σφαγίσι
πρέπει νάλλῃ κι' ἡ Βουλὴ
τὰ χαρτιὰ νὰ συζητήσῃ
ὡς ἡ χρεια τὸ καλεῖ ;

— Ἐν τὸ Στέμμα μόνον βάλῃ τὰς σφαγιδάς τὰς χρυσὰς
αὐτὴ θὰ τὴν ἐγκρίνῃ κι' ὁ γνωστός Ἰερφεκ Πασσάς ;

Κι' ἂν φανῇ Πασσάς ἀγρόικος
και ποσὸς δὲν τὴν ἐγκρίνῃ

κατὰ πλάτος κατὰ μήκος,
τότε πάλι τί θὰ γίνῃ ;

Ἄλλ' ἂν τὴν δεχθῇ κι' ἑκείνος μὲ τοῦ Στέμματος τὴ βούλα,
τάχατι θὰ ἴπῃ τὸ ναὶ
κι' ἡ Φραγκιά, βρε κουνεῖ,
ἢ θὰ ἴπῃ πῶς εἶναι νοῦλα ;

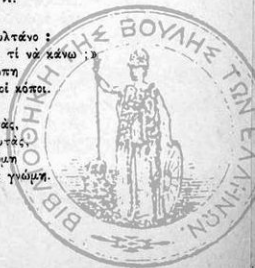
Κι' ἂν εἰπῇ πῶς εἶναι νοῦλα και στραπάτο μὰς τὴν κἀν
χειροτέρα και τῆς πρώτης ἡ δευτέρη θάνα πλάνη,
κι' ἄλλο νίτο ριζίλι
και ντακάπο φαμπαρόνοι,
κι' ἴσως νὰ γενῇ συνθήκη,
ποῦ τὴν πρώτην ν' ἀκυρώνῃ.

Σαφικὰ μὰς ἴλθαν κι' ἄλλα,
ὡ πατρίς μου κουτσουπόλα...
νὰ ζητήματα μεγάλα,
ποῦ κτυπεῖονται καραμπόλα.

Κἀν Βουλὴ κἀν μόνο Στέμμα ;
ἔμπρὸς βαθὺ και ἴπισα ῥέμμα.
Κι' ὁ Ζαχμῆς παρευθὺς
ἔρωτῆ νομομαθεῖς
και σπουδαίους ἀβουκάτους,
ποῦ ἴστας γνώμας των δεινὶ
ἔξερου τοῦς θεσμοῦς τοῦ κράτους
μὲ τὸ σῆγμα και τὸ νῖ.

Ἐρωτῆ και τὸν Σουλτάνο :
εἰ πῆς μου, τζάνουμ, τί νὰ κάνω ;
ἔρωτῆ και τὴν Εὐρώπη
νὰ μὴν πᾶν χαμὶν' οἱ κοποῖ.

Ἐρωτῆ και Βουλευτάς,
Κονουλάτα, Προσβευτάς,
ἔρωτῆ κι' ἐμὲν ἀκούη
νὰ τοῦ ὄσωσ καμμιὰ γνώμη.

Τρίχει μιά 'στό Κοουολάτο,
μιά 'στό σπῆτι του γυρίζει,
βάζει τὰ κριουάπια κάτω
και μονάχος μουμουρίζει.

'Ολοίνα μελετᾷ
μ' ἀτελειώτον ἀγώνα,
κι' ὅποιον 'βρίσκει τὸν 'ρωτᾷ :
«Παρλαμένο γιὰ Κορώνα ;»

'Επὶ κριουάπια του τυρβάζει,
τὸν 'ἀνοίγει, τᾶλλο κλείει,
και διαβάζει και διαβάζει...
σὺ τί λές, βρὶ Περικλῆ ;

'Ἄλλοι λένα Παρλαμένο κι' ἄλλοι ξερωρίζουν Θρόνος,
μὰ πολλοὶ τοῦ λέν συγχρότως :
«Παρλαμένο και Κορώνα»,
κι' ἡ μελίτη πάει γόνα.

Μεταξὺ Βουλῆς και Θρόνου στέικουν και τὸν βασινίζουν
και φαρμάκια τὸν ποτιζουν
τὸν μουγγὸ τὸν τσελεπῆ
φιλοὶ, ξένοι και λοιποὶ.

Σκιαζεται και τὴν Κορώνα, και τὸ Παρλαμένο τρίμει,
σκιαζεται να δώση κύρος τῆς Κορώνας τὸ καλίμι
δίχως τῆς Βουλῆς τὴν γνώμη 'στῆς εἰρήνης μας τὸν χάρτη,
σκιαζεται και τὴν μπαρμπίτια και τὸν θεῖο του τὸν ἀντάρτη,
μῆπως γιὰ συνθήκη τέτοια
'στὴ Βουλῆ τὸν ἐπιπλήξῃ,
και τοῦ κάνει καμπαίτσια
και τὰ μπρούμητα τὸν ρίξῃ.
Γιὰ μαζούρι λέλι λίλι,
Θοδωρῆς Κουβέρνο θέλει.

Π. — Γλυκοχάραξι κι' ἡ πούλια
και τὰτῆρια τρεμοσβύνουν,
λάχανα και παραπούλια
'στό παζάρι περοδίνουν,
κι' ἀνεβαίνουν οἱ καπνοὶ
κάθε φάμπρικας 'ψηλά,
κι' ὁ Ζαήτης ἀγρυπνεῖ
μὲ διαβάσματα πολλὰ.

Τὸν 'ἀφίνει, τᾶλλο πᾶνει,
και γι' αὐτὰ νυκτεῖρα κάνει,
κι' ἀπ' τοὺς κόπους τοὺς μεγάλους και μὲ τούτο και μ' ἐκείνο
εἶναι κίνδυνος μὴν πιστὸ τὸ μουστάκι του τὸ φῖνο.

Τοῦ ζητοῦν κι' οἱ Θεσσαλοὶ
γιὰ πολλὰ λογοδοσίας,
ἀλλ' ἐκείνος δὲν 'μιλεῖ
σὰν Θεὸς τῆς ἀφασίας.

Τὸν 'ρωτᾷς περὶ Βουλῆς,
κάνει, λέει, τὴν δουλειά σου,
κι' ἐν 'μίλῃς κι' ἐν δὲν 'μίλῃς
χάνεις μόνο τὴν μιλιὰ σου.

Γύρω 'στὸν μουστακαλῆ
κόσμος σκουίζει και βογγᾷ,

πλὴν ἐκείνος, Φασουλῆ,
τὸ πηγαίνει 'στὰ μουγγά,
κι' ὅσ' ὁ Μπάρμπας 'στῆς παλάτιας εἶναι σὰν μαντὰμ. Ἄγγα
τόσο δὲν 'μιλεῖ τάνηψι, τόσο κάνει τὸν μουγγό.

Φ. — 'Βγήκανε κι' οἱ σαλεπτιζῆδες και φωνάζουν τὸ σαλίτι,
κι' ὁ καθίνας τὴν βλῆσαι
τὸν γνωστὸν 'Ετίμ-Πασσα,
τὸν Στρατάρχη τὸν μαριόλο,
ποῦ γεμάτος μὲ χρυσοῦ
'πῆγε μὲ πομπή 'στὸν Βῶλο.

Ἄχ ! πῶς ἤθελα κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ ψιλολόγη,
να 'βρισκόμου ἐκεί πέρα
'στὸν ἰλευθέρην ἀέρα.

Και φορῶν Προκίττου γούνα
'μπρὸς εἰς τὸν 'Ετίμ να πίσω,
κι' ἕνα φῖσι να φορίσω
κόκκινο 'σὰν πακαρούνα.

Ἄχ ! πῶς ἤθελα μὲ γίλια
να τοῦ πᾶσω τὰ χρυσοῦ,
και κοπίλι 'στὰ κοπίλια
να φωνάζω «τσὶκ χρυσοῦ».

Κτόμα με κι' ἐμπρὸς και 'πίσω,
πόδια σου να σοῦ φιλήσω
κι' ἰσχυλὶ σου να γενῶ
κι' ὄλο να σὲ προσκυνῶ.

Πῆφτω κάτω, πάτησι με,
'πίς μου «βαρὰ να περάσω»,
σὰν σκουπιδι ἀέρωσι με,
κόφι με, Πασσα, ν' ἀγιάσω.

Τὶ παράτα μὲς 'στὸν Βῶλο !... φῆσαι, γόναϊς κι' ἀντερῆ
ξερωρίζουν ἀνίκη νίκη»,
μὰ κι' ἕμας ἀπὸ τὴν Πόλι μας ἐφίρατ τὰ κεριὰ,
ποῦ βουλῶσαν τὴν συνθήκη.

Φέρνου μὲ πολὺ καμάρι
και τὸ δόλιο καλαμάρι,
ποῦ θὰ δεῖξῃ μὲς 'στὸν κόμο τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπροπροσώπους
κι' ὄχι μουντζας μασκαράδες και μουντζούρηδες ἀνθρώπους.

Κουβαλοῦν και τὴν σφραγιδα, ποῦ σφραγίζει μὲ γιὰ πάντα
τὴν μουφλουζικὴ Λοκάντα,
και τοὺς πόθους τῶν αἰώνων, ποῦ μας φέρνου ἀναγοῦλα...
δόξα 'στὸν Γαζῆ Σουλτάνο, και γιὰ μὰς κερὶ και βούλα.

Ἄλα τοῦτα τῆς τιμῆς μας τὰ πολῦτιμα σημεῖα
θὰ τὰ κρῖφουν μίσα 'στ' ἄλλα τὰ περιδοξα μνημεῖα
γιὰ να μείνουν 'στὸν αἰῶνα, και να σβῖση καθεμια
καταισχύνῃ κι' ἀτιμία,
κι' ἀπὸ πάππους πρὸς ἑγγόνους να δοθοῦν κληρονομία.

Π. — Χαϊρετὸ κι' ἐγὼ καζὶ
τὸν 'Ετίμη τὸν Γαζῆ,
μὰ πρὶν πάω 'στὸν Ζαήμη γιὰ να μάθω τί θὰ κάνῃ
τὸ στηλιτρί μου σκῆνω και 'στῆς βρέχου, μεχιλιβάνη.